

φιλία μεταξύ ἡμῶν ποτέ δὲν θὰ ὑπάρξῃ,
μέχρις ἂν εἰς τῶν δύο μας πεσὼν νεκρὸς καὶ ἄπνους
τὸν Ἄρην τὸν πολεμιστὴν μὲ τὸ αἷμά του χορτάσῃ.
Λάβε λοιπὸν τὰ μέτρα σου, κί' ὅλην τὴν δύναμιν σου
συμμάζευσε· διότι νῦν πρόκειται ν' ἀποδείξῃς,
ἂν ἦσαι αἰχμητὴς καλὸς κί' ἀνδρείος στρατιώτης.

« Ἀλλὰ ποτέ μὴ γένοιτο! ἀδόξως ν' ἀποθάνω
πλὴν πράξας τί κατόρθωμα ὅπερ νὰ μείνῃ μέγα
καὶ ἀξιομνημόνευτον τοῖς μεταγενεστέροις,
ὡς ἀποθάνω » οὕτω πῶς ὁ Ἔκτωρ ἐκφωνήσας
ἀπὸ τὴν μέσσην ἔσυρε τὴν κοπτερὴν του σπάθην·
ἐφόρμησε δ' ὡς αἰτὸς κατὰ τοῦ Ἀχιλλεύς,
ὅστις διὰ τῶν σκοτεινῶν συνέφων διατρέχων
ὄρμαξ' ν' ἀρπάσῃ λαγῶν ἢ τρυφερὸν ἀρνίον.

Κί' ὁ Ἔκτωρ πίπτει· γαυριῶν δ' ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ λέγει.

« Πῶς ἡδυνήθης δεῖλαιε νὰ τὸ καλοπιστεύσῃς,
ὅτι θὰ εἴξῃς ἐπὶ γῆς τὸν Πάτροκλον φονεύσας;!
Ἀνόητε ὀλοτελῶς ἐμὲ ἐσυλλογίσθης!
ὡς ἂν νὰ μὴν ἐγνώριζες οἷος πρὸς τὰ ὀπίσω
ἐγὼ ἐκείνου τιμωρὸς κί' ἐκδικητὴς ὑπῆρχον,
ὅστις καὶ σὲ ἐφόνευσαν· ἐνῶ δὲ σὲ οἱ κύνες
κί' οἱ γῦπες θὰ ἐλκύσωσιν, ἐκείνον θέλουν κλαύσει
οἱ Ἀχαιοί, καὶ τὰς τιμὰς τὰς νεκρικὰς θὰ δώσουν ».
Πρὸς τοῦτον δὲ λειποθυμῶν ὁ Ἔκτωρ ἀπεκρίθη.
« Σὲ ἱκετεύω Ἀχιλλεῦ ὑπὲρ τῶν σῶν γονέων
μὴ με ἀφίσῃς ἐρμαιον κυνῶν τε καὶ κοράκων·
ἀλλὰ λαβὼν δῶρα πολλὰ χαλκὸν τε καὶ χρυσίον
ἀπ' τοὺς γονεῖς μου, δὸς αὐτοῖς τὸ σῶμά μου νὰ θάψουν ».
Πρὸς τοῦτον δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀγριοκυτάζας εἶπε·
« Μὴ μελετᾷς στὸ στόμα σου ὦ σκύλε τοὺς γονεῖς μου·
τί ἂν μοι ᾔτο δυνάτον καὶ ἐπιτετραμμένον,
θὰ σ' ἔτρωγα ὀλοζώντανον, δι' ὅσα μ' ἔχεις κάμει. κτλ.

Ὅλοκληροὺς σελίδας ἤθελον γράψαι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς
μικρᾶς αὐτῆς πραγματείας· πλὴν περιορίζομαι σήμερον, τοῦ-
λάχιστον, μέχρις ἐδῶ.

Σ. Π. ΙΑΤΡΟΥ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δ'.

ΡΕΝΙΕΡΗΣ ΣΕΡΡΑΣ (1)

Ἐκ τῶν Ζακυνθίων Σέρρα, ἐκεῖνος, ὅστις ἐγένετο δημοφι-
λέστερος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνεδέθη μετὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν

(1) Πηγαὶ ἀνέκδοτοι. — Ἀρχειοφυλακεῖον Ἐνετίας καὶ Ζακύνθου
— Estratto de servitii del dott. Renier Serra Prestati al scr.
mo Publico di Venetia in diverse occasioni κτλ. Παργαμηνή
παρὰ τῷ κ. Μ. Κασσάνῳ. — Aggregazioni di varie famiglie civili
nel nobile Consiglio del Zanti, παρὰ τῷ κ. Α. Ῥώσσῳ.

ἱστορίας, εἶνε ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος
ἀκμάσας Ῥενιέρης, ὃν σκιαγραφοῦμεν.

Ἡ οἰκογένεια Σέρρα, ὡς ἀλλαχοῦ ἱστορήσαμεν (2), ἦτο
εὐπατρίδης. Ἐκ Γενούης μετώκησεν εἰς Χίον, καὶ ἀκολούθως,
μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Χίου, εἰς κλάδος αὐτῆς, ἐξελέξατο τὴν
Ζάκυνθον διὰ πατρίδα. Οἱ ἐν Ζακύνθῳ Σέρρα, προϊόντος τοῦ
χρόνου, προσελήφθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν Ζακυνθίων εὐγε-
νῶν, καί, διὰ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν, διεκρίθησαν μετὰ τῶν
μᾶλλον πλουσίων καὶ ἐγκρίτων τῶν ἐνταῦθα οἰκογενειῶν. Εὐ-
ρον ὅμως δυσκολίαν πρὶν ἢ λάβωσι τὸν τίτλον τοῦ εὐγενεοῦς
(nobile) καὶ ἀποτελέσωσι μέρος εἰς τὸ Συμβούλιον. Τοῦτο
ὅμως συνέβαινεν εἰς πλείστας ὅσας οἰκογενείας, καθότι, προ-
κειμένου καὶ περὶ συμπληρώσεως ἐνὸς μόνου κενοῦ, διάφοροι
ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ὑποψήφιοι.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ῥενιέρη Σέρρα, ἦτο ὁ Χῖος Γεώργιος Σέρρας,
εἰς τῶν λογίων τῶν χρόνων ἐκείνων, συγγραφεὺς ἱστορικῶν με-
λετῶν καὶ στιχουργός (3).

Ὁ Ῥενιέρης, φιλομαθὴς ὢν, ἀφιέρωθη κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς
τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἰταλικῆς γλώσσης. Ἀψάμενος δὲ τῶν πρώ-
των ἐγκυκλίων γνώσεων μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίαν, ἐνθα ἐπε-
δόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς ἐπιστήμης. Ἡ ὁρμέμφυτος
αὐτοῦ κλίσις πρὸς πᾶν ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον ὤθει αὐτόν, ἅμα
δὲ τὸν παρώτρυνε νὰ μελετᾷ ἀείποτε τὰ σπουδαῖα.

Ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ζάκυνθον, μετῆρ-
χετο τὸν δικηγόρον, καί, ἐν βραχεὶ διαστήματι χρόνου, τὸ
ὄνομα αὐτοῦ ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν Νῆσον καὶ Ἡλείαν. Ἡ
ἐνετοκρατία διώρισεν αὐτόν εἰσαγγελέα Ζακύνθου (Fiscale
della Camera del Zante). Διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου ἀπέ-
κτησε περισσοτέραν ἐπιρροήν, ἐστερεοποίησε δὲ τὴν εὐφημίαν
αὐτοῦ.

Ἀναβὰς εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπουργημα, ἀμέσως ἐχαλι-
ναγώγησε τοὺς κακοὺς καὶ προσεπάθησεν, ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ
πάσης εὐνομίας ἡ νῆσος. Τὰς δημοσίας προσόδους, ὡς εἶχον,
κατὰ μέγα μέρος ἀφαρπάσῃ οἱ βαρῶνοι Ζακύνθου, τὰς ἐπα-
νέφερον εἰς τὴν προτεραίαν αὐτῶν κατάστασιν, καί, ἵνα τοῦτο
ἐπιτύχῃ, ἰδίαις δαπάναις μετέβη εἰς Ἐνετίαν, καί, ἐνώπιον
τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ἐγένετο συνήγορος τῶν δημοσίων δι-
καιωμάτων.

Ὁ Φραγκῖσκος Μοροζίνης ἦλθεν τῷ 1685 εἰς τὴν Ἀνατο-
λὴν μὲ σκοπὸν νὰ κατακτήσῃ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄλλας
ἐλληνικὰς πόλεις. Ἡ Ἐνετία δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ἀκμὴν
τῆς, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἡ φιλοπατρία ἦτο εἰσέτι τὸ ἰδανικόν
παντὸς Ἐνετοῦ. Οἱ ἄθλοι τοῦ Μοροζίνου, τοῦ ἐπαξίως ἐπονο-
μασθέντος Πελοποννησιακοῦ, καὶ ἀκολούθως ἐκεῖνοι τοῦ
Ἀγγέλου Ἑμου, ἐν τῇ ἱστορίᾳ θὰ καθέξωσιν ἀείποτε θέσιν
ἐπίζηλον.

Ἄμα λοιπὸν ἦλθεν ὁ Μοροζίνης ἐν Ἑλλάδι ἡρξάτο μετὰ τῷ
Ἐνετῶν καὶ Τούρκων ὁ σπουδαῖος ἀγὼν, εἰς ὃν μετέσχον οἱ

(2) Ἐν τῷ περιοδικῷ Κυψέλῃ ἔτος Α'. ἀριθ. 1 βιογραφοῦντες
τὸν Χῖον Γεώργιον Σέρραν.

(3) Ὅρα Κυψέλῃν ἐνθα ἄνωτέρω.

Ἕλληνας προθύμως, μάλιστα κατὰ τῶν Τούρκων ἀνεφάνη μέγιστος ὁμόφωνος ὀργανισμὸς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Πελοπόννησος πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχε παραχωρηθῇ τοῖς Ἑνετοῖς, ἀλλ' ὁ βάρβαρος Τούρκος ὑποδουλώσας αὐτὴν δὲν ἐσεβάσθη οὔτε περιουσίαν, οὔτε ναοὺς, οὔτε τιμὴν, οὔτε τάφους, διὸ οἱ Ἕλληνας ἅμα εἶδον τὸν Μοροζίνην καταπιλεμοῦντα κατὰ τῶν τυράννων, ἦτο ἐπόμενον ὅτι θὰ ἐλάμβανον τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῶν Ἑνετῶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τοὺς δυτικούς, ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ὑποφέρει, ἀλλὰ οἱ δυτικοὶ δὲν ἦσαν βάρβαροι, δὲν ἦσαν Τούρκοι.

Ἄρα οἱ Ἑνετοὶ κατέλαβον ἐκ νέου τὴν Πελοπόννησον, εὗρον αὐτὴν εἰς ἀξιολύπητον κατάστασιν. Οἱ Ἕλληνας ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς εὗρον πάραυτα ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας. Οἱ Ἑνετοὶ ἀμέσως κατέγειναν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν. Ἐν τούτοις ἀπέθανεν ὁ εἰσαγγελεὺς ὃν εἶχον, ἀρχὴ λίαν χρήσιμος. Τότε προσεκληθῇ ὁ Ῥενιέρης Σέρρας, ἵνα διὰ τῆς γνωστῆς δραστηριότητός του καὶ ἱκανότητος εἴη μᾶλλον εὐημερήσει ἡ Πελοπόννησος. Ὁ Ῥενιέρης Σέρρας συνέδεσε στενῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετὰ τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἅπερ σώζονται, καθότι συνέταξε καὶ τὴν Πελοποννησιακὴν Νομοθεσίαν.

Οἱ τῆς Πελοποννήσου σύνδικοι καὶ καταστοιχωτοὶ πρὸς καλλιτέραν εὐόδωσιν τοῦ τόπου, ἐστειλαν ἐπὶ τούτῳ ἔγγραφον πρὸς τὴν ἀρμοδίαν, ἀρχὴν, δι' οὗ, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐζήτουν τὴν σύνταξιν ἰδιαίτερας Νομοθεσίας, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς βάσις τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων καὶ τακτικῆς διαχειρήσεως τῶν δημοσίων προσόδων, διὰ νὰ περιορίξῃ πάντα ὑπάλληλον εἰς τὸ καθήκον αὐτοῦ, διὰ νὰ ὁρίξῃ ποῖαι συμβουλαι καὶ ποῖοι νόμοι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῶσι, διὰ νὰ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον νὰ διατηρηθῇ εἰς ὅλα ἡ καλλιτέρα τάξις, τέλος ἵνα χρησιμεύσῃ ἡ Νομοθεσία ὡς ὁδηγὸς δικαίας ἅμα καὶ ἐλεήμονος διοικήσεως. Τοῦτο ἐζήτουν παρὰ τῶν ἀρμοδίων τῷ 1689. Ἡ αἴτησις αὕτη, ἔχει πολὺ ἱστορικὴν ἀξίαν: ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἐτι ἀνεκδοτὸς, νομίζομεν καλὸν χάριν τῶν καταγινόμενων εἰς ἱστορικὰς μελέτας νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν:

De particolari contenuti in lettere scritte al Ser. mo Dominio di Venetia dagl' Ju. mi et Ecc. mi Signori Domenico Gritti e Marin Michiel, Sindici e Catasticatori nel Regno di Morea sotto li 4 Febraio 1689.

Ser. mo Dominio

Sospirate da Noi le riverite Ducali dell' Ecc. mo Senato, queste ci giungono in data di 21 Ottobre decorso. Omissis aliis.

Dalle medesime fra le altre multiplicità incombenze osserviamo ingiuntici quelle delle formationi di un Statuto, che servadi fondamento a Giuditii, si nel Civile come nel Criminate per l' esattione e puntuale amministrazione delle Pubbliche rendite, che contenga ogni Ministro nel debito Offitio, che prescriva quali consigli e con quali Regole si potessero concedere alle Communità, che stabilisca in tutte le cose il miglior ordine e particolarmente in quelle della Religione, così per il rito Cattolico, co-

me per il Greco, e che serva sempre di Regola ad un giusto e caritatevo le Governo di tutto il Regno, l' institution de Rettori, Camere, Fiscali, Ministri e Tariffe; Liquidationi de Beni de Greci per via di esami in deficienza di Carte e fondamenti de loro possessi; Incarichi tutti, che siccome: dalla nostra debolezza vengono humiliati, e riveriti così obbligano il nostro zelo a rappresentarli la necessità. che teniamo de principali Ministri; quali come accennassimo nelle ultime nostre di 15 e 25 Nov. re passato mancarono a Patrasso doppo grave infirmità cagionate dall' intemperie di quel Clima, colli dovuti riflessi, che senza l' assistenza de' medesimi si rende impossibile ridurre a buon fine incombenze si gravi, che ricercano la maturità, e pratica inveterata di soggetto versato nelle Leggi di tutta esperienza, et attitudine, che sostenghi il titolo di Fiscale affinché mediante le sue direzioni restino le riverite commissioni adempite e li animi nostri consolati nel veder obbediti li supremi decreti. Al qual fine, et acciò il Publico servitio non rimanesse in parte alcuna rallentato, non habbiamo mancato di estendere tutte le maggiori diligenze per rintracciarne di qui; ma resesi invano non ci è sortito di ottenere, che D. Zorzi Corner Rag. to dell' Ill. mo Sig. r Comm. rio Paga. dor in Armata, quale con mandato penale di Sua Serenità è stato obbligato all' esercizio di questa Carica in figura di Rag. to e gionto il medesimo al Zante ci scrive, che terminata la contumacia, e ricupeatosi da certa poca sua indispositione si rassegnerà a questo impiego. Che perciò convenimo di supplicar la Serenità Vostra di renderci consolati, animando il nostro fervore con destinarci un Fiscale, ma di tutta habità, e di Raggionati non per questo servitio, ma anco per quello delle Camere, mentre anco il Rag. to Biondi, che dimostrava seguiti di habità si è partito per la Dominante unito all' Ecc. mo Renier nostro terzo Collega. Nel mentre però colla mira sempre di adempire nelle parti del possibile al nostro debito habbiamo in ordine alle riverite Ducali di V. V. E. fatto estender Proclama, perchè ognuno de Greci di questo Territorio debbino paesentar le note de beni da loro pretesi.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἐγγράφου τούτου καταφαίνεται πόσον οἱ Ἑνετοὶ προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν. Τὴν ἐν λόγῳ λοιπὸν Νομοθεσίαν συνέταξεν ὁ Ῥενιέρης Σέρρας, καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν, ἰδίως τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς τότε ἀρχῆς, ἦτο ἀρίστη.

Ἐνεκα τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς μετ' ἄκρας φιλοπατρίας, ἔκαμεν, ἡ Ἑνετία τὸν ἐτίμησε καὶ ἀντίμειψε μεγάλως. Ἐκτὸς τῆς Νομοθεσίας ἐξεφώνησε λόγους καὶ ἐπραγματεύθη περὶ νομοθετικῶν ἀντικειμένων.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐλύπησε πολλοὺς καὶ διάφοροι λόγοι διὰ πεζῶν καὶ ἐμμέτρων ἔργων τὸν ἐκλαυσαν.

Ὁ Ρενιέρης Σέρρας εἶχε ἕξ τέκνα, δύο ἄρρενα καὶ τέσσα-
ρα θήλεα. Ἐκ τῶν υἱῶν διεκρίθη ὁ Ἰωάννης Δαρεῖος, ὅστις ἐ-
σπούδασε εἰς Παδοῦν καὶ ἰδίαις δαπάναις συνετήρησεν εἴκο-
σιν ἄνδρας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου πολεμούντος
κατὰ τῶν Τούρκων.

Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα μαρτυροῦσιν ὅτι τὴν γενναίαν καὶ
φιλόπατριν ταύτην πράξιν τοῦ Ἰωάννου Δανείου, πολλοὶ ἐμι-
μήθησαν.

Τὸ καλὸν παράδειγμα φείποτε προξενεῖ ὠφέλειαν.

Ἐν Ζακύνθῳ 1884.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Ὅστις θέλει ν' ἀγαπᾶται παρ' ὅλων πρέπει ν' ἀποφασίσῃ
νὰ διδαχθῇ πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια γνωρίζει ἀπὸ ἄν-
θρώπους ἀγνοοῦντας αὐτά.

Champfort.

Ἡ ὁκνηρία ὁδοιπορεῖ βραδέως καὶ διὰ τοῦτο ἡ πτωχία
τὴν καταφθάνει ἐντὸς μικροῦ διαστήματος.

Hunter.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὡς τὰ ἀρώματα ἐκεῖνα, ὧν τὴν εὐωδίαν
αἰσθάνεται τις μόνον, ὅταν θραύσῃ ἢ καύσῃ αὐτά. Διότι ἂν
καλύπτει τὰ ἐλαττώματα, ἡ δυστυχία καθίστησι περιφα-
νεῖς τὰς ἀρετάς.

Bacon.

Ἡ καλλιτέρα ἰδέα ἐνὸς συγγραφέως, εἶνε σγχάνικς ἡ ἰδέα
ἣν ἔχει περὶ τοῦ ἔργου του.

J. petit senn.

Ἀπόφευγε τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκε τὰ πάντα καλὰ,
τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκε τὰ πάντα κακὰ καὶ πρὸ παντὸς
ἄλλου τὸν ἄνθρωπον ὅστις διὰ πάντα ἀδιαφορεῖ.

Lanater.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀνεκτοί, ἐκτὸς τῶν ἀνεχομένων
τὰ πάντα.

Horn.

Ὁ μὴ εὕρισκων τὸν Θεὸν πανταχοῦ, οὐδαμοῦ εὕρισκε
αὐτόν.

J. petit- sen.

Αἱ ῥυτίδες εἰσὶν αἱ ἀτραποὶ ἐν αἷς τὰ ἀπερχόμενα ὄνειρο-
πολήματα συναντῶσι τὴν ἐρχομένην πεῖραν.

J. Petit-senn.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι διὰ τὴν ἀρετὴν ὅ,τι ὁ πέπλος διὰ
τὴν ὠραιότητα ἀναδείκνυσιν αὐτὴν λαμπροτέραν.

Cpester Rult.

Ὁ Ναῖλος καλύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ πόσαι περυσίαι
δὲν εὔχονται νὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό.

J. petit-senn.

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ

(Συνέχεια)

Φίλος ἤθελε τῷ προπαρασκευάσει κλίνην ἐκ βρύων, φίλος
ἤθελεν ἐκθλίψει τὸν χυμὸν ὑγεινῶν φυτῶν, φίλος ἤθελεν βί-
ψει ἐπ' αὐτοῦ ἐνδυμα ἵνα τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα
τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπὸ τὸ ψυχρὸς τῆς δρόσου· αἱ φροντίδες φίλου
ἐπικαλλύνουσι τὸν θάνατον ἀλλ' εἶναι μόνος!

Ἡ καρδιά αὐτοῦ πάλλει σφοδρῶς, ὁ παλμὸς διακόπτεται,
καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ. ... τὸ αἷμα του ἀποκαίει καὶ μετὰ
ταῦτα παγώνει καὶ μένει ἐπικρεμάμενον εἰς τὰς φλέβας αὐ-
τοῦ, τὰ βλέφαρά του τρέμουσι καὶ κλείονται, καὶ λέγει: διψῶ!
καὶ ἐκπνέει· χωρὶς οὐδεὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, ἐκαθήμην πλησίον τῆς καλύβης,
ἐπὶ λίθου, ἀντὶ θρόνιου χρησιμεύοντος, ἀφ' οὗ ἕνεκα τῶν διαφό-
ρων συμπλεγμάτων τῶν πιτύων καὶ πευκῶν καὶ τῶν βράχων
οὓς ὁ χρόνος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, καὶ οὓς
ἐπισωρεῖ αὐτομάτως διὰ μόνον τῶν κορυφῶν δένδρων τινῶν
καὶ βράχων ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὰς ὠραίας
πεδιάδας τῆς Ἀλσάκης, τῶν ὁποίων τὰ ἄπειρα ὅρια συνεχέ-
οντο μετὰ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου θεωρεῖ μετὰ θρησκευτικῆς
ἐκπλήξεως τὰ μεγάλα ταῦτα συντρίμματα τῆς κτίσεως. Καὶ
ἡ σμίλαξ (1) ἥτις ἐκτείνει ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀριζοντίους αὐτῆς
κλάδους, τὰ στέφει μετὰ μεγαλοπρεπείας. Τὰ λείψανα τῆς
τέχνης εἰσὶ καταπληκτικὰ, τὰ τῆς φύσεως ὅμως ὑψηλὰ.

Ὡ πόσον ἡ καλλιέργεια τῆς δυστυχίας εἶναι δικαία, πό-
σον αἱ εὐγενεῖς ἀτυχίαι εἰσὶ σεβασταί! πόσον εἶναι βαθὺ τὸ
αἶσθημα τὸ ὅποιον ἡ ἰδέα τοῦ μεγαλείου, συνδεδεμένου πρὸς
τὴν τῆς καταστροφῆς, ἐμπνέει.

Δὲν ἤξεύρω... ἀλλὰ καταλαμβάνω κακῶς, δὲν καταλαμ-
βάνω τὸν ἄνθρωπον τὸν ἄνευ συγκινήσεως βλέποντα γηραιὰν

(1) Δένδρον τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, πολυειδὲς ἀειθαλὲς καὶ
στενόφυλλον, ποικιλούμενον διὰ τῆς κλαδεύσεως κατὰ βούλησιν,
καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης.